

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2008 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Maciej Kowalski
Sędzia SA – Magdalena Tymińska (spr.)
Sędzia SA – Ksenia Sobolewska-Filcek
Protokolant st. sekr. sądowy Małgorzata Mrozowska

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2008 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Z E H. Cz.

"E" Sp. z o.o. w C

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

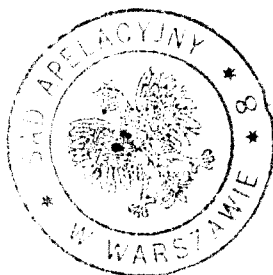
o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 lutego 2008 r., sygn. akt XVII AmE 150/07

oddala apelację.

Na oryginał...
Za zgodność z oryginałem **świadczam**
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 czerwca 2007 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że Z E H.Cz. E Sp. z o.o. z siedzibą w C w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 8 lutego 2007 r. stosował taryfę dla energii elektrycznej nie przestrzegając obowiązku jej przedstawienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ustawy – Prawo energetyczne. Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył Z E H.Cz. E Sp. z o.o. karę pieniężną w wysokości 0,025% przychodu z działalności koncesjonowanej, polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej, przesyłaniu i dystrybucji energii elektrycznej oraz obrocie energią elektryczną, osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2006 r., tj. w kwocie 3.902,15 zł.

Z E H.Cz. E Sp. z o.o. w C złożył odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wnosząc o jej uchylenie w całości. Powód zarzucił: 1. naruszenie prawa materialnego – art. 47 ust. 2c pkt 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie, 2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że Spółka w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 8 lutego 2007 r. stosowała taryfę elektryczną nie przestrzegając obowiązku jej przedstawienia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ustawy – Prawo energetyczne.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 25 lutego 2008 r. oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

proceeds the economic activity on the basis of the concessions granted by the President of URE on November 27, 2000: for the production of electricity, for the transmission and distribution of electricity and for the trade in electricity. The Decision of July 19, 2005 by the President of the Energy Regulatory Office confirmed the third tariff for electricity set by the plaintiff for a period of 12 months from the date of introduction of the tariff to be applied, i.e. from August 11, 2005. On August 7, 2006, the plaintiff filed a petition with the President of URE for an extension of the period of application of the tariff for electricity. The above petition filed by the plaintiff reached the office of the Energy Regulatory Office on August 16, 2006. After the administrative procedure conducted by the President of URE, the Decision of August 18, 2006, discontinued the proceedings in the matter of the change of the Decision of July 19, 2005, in the scope of the set period of application of the tariff, with the note that the tariff set by the plaintiff in the petition, in which the confirmed tariff was no longer applicable. On October 10, 2006, the plaintiff filed a petition for the confirmation of the fourth tariff for electricity. After the administrative procedure conducted by the President of URE, the Decision of February 9, 2007, confirmed the next tariff for electricity set by the plaintiff.

On the basis of the above facts, the Regional Court considered that the appeal of the plaintiff is not entitled to be taken into account. The provisions of art. 47, par. 1, par. 2, par. 3, sub-paragraph 1 and par. 4 of the Act of April 10, 1997 - Energy Law (Dz.U. of 2006, No. 89, pos. 625, with amendments) provide that energy undertakings holding concessions set tariffs for gas, electricity and heat, which are subject to confirmation by the President of URE. Energy undertakings holding concessions, submit tariffs of their own initiative or at the request of the President of URE. The President of URE, within 30 days, confirms the tariff, or declines to confirm it. Confirmed tariffs of the President of URE are published in the Bulletin of URE, which become applicable no earlier than after

upływie 14 dni od dnia jej publikacji . Sąd Okręgowy podniósł , że w świetle w/w przepisów nie jest dopuszczalne stosowanie przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej w zakresie energetyki innych stawek niż wynikające z zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy. Podkreślił , że bezspornym w przedmiotowej sprawie jest , że okres obowiązywania trzeciej taryfy dla energii elektrycznej, zatwierdzonej decyzją z dnia 19 lipca 2005 r. upłynął w dniu 11 sierpnia 2006 r.. Powód zatem przed tą datą powinien był złożyć do zatwierdzenia czwartą taryfę dla energii elektrycznej lub też złożyć wniosek o zmianę decyzji z dnia 19 lipca 2005 r. w zakresie ustalonego okresu obowiązywania poprzedniej taryfy. Powód mógł także , stosownie do treści art. 49 ustawy – Prawo energetyczne, wnioskować o zwolnienie z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia. Sąd Okręgowy podniósł , że wprawdzie pismem z dnia 7 sierpnia 2006 r. powód złożył wniosek o przedłużenie okresu obowiązywania dotychczasowej taryfy dla energii elektrycznej , jednakże wniosek ten został doręczony pozwanemu dopiero w dniu 16 sierpnia 2006 r.. W tej dacie zatem zgodnie z art. 61 § 3 k.p.a. nastąpiło wszczęcie postępowania w sprawie zmiany decyzji w zakresie ustalonego okresu obowiązywania taryfy. Zdaniem Sądu Okręgowego , przepis art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. , na który powołuje się powód , nie znajduje zastosowania w sprawie . Sąd podniósł , że kolejny wniosek o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej powód złożył dopiero w dniu 10 października 2006 r. i taryfa ta została zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 9 lutego 2007 r.. Mając powyższe na względzie , Sąd Okręgowy uznał , że powód w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 8 lutego 2007 r. stosował taryfę dla energii elektrycznej nie przestrzegając obowiązku jej przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia . W tej sytuacji słusznie Prezes URE uznał, iż powód swoim działaniem wypełnił przesłanki określone w art. 56 ustawy – Prawo energetyczne i wymierzył mu karę pieniężną . Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten , kto stosuje ceny i taryfy , nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia

Prezesowi URE do zatwierdzenia , o którym mowa art. 47 w/w ustawy. Należało przy tym zważyć, że dla wymierzenia przez Prezesa URE kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne nie ma znaczenia , z jakich względów przedsiębiorstwo energetyczne nie ustaliło w stosownym czasie nowej taryfy dla ciepła i nie wystąpiło do organu regulacyjnego o jej zatwierdzenie. W przedmiotowej sprawie istotnym było , że powód stosował w omawianym wyżej okresie w rozliczeniach z odbiorcami ceny i taryfy bez uprzedniego ich zatwierdzenia przez Prezesa URE . Sąd Okręgowy podniósł ponadto , że wobec stwierdzenia naruszenia przez powoda bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa , wysokość kary pieniężnej w wysokości 3.902,15 zł , co stanowi zaledwie 0,025 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2005 r. , należy uznać za symboliczną . Prezes URE był bowiem uprawniony , stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne , wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości nawet do 15 % przychodu przedsiębiorstwa .Wymiar kary pieniężnej uwzględnia stopień naruszenia przez powoda porządku prawnego . Zapłata przedmiotowej kary nie spowoduje uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa. Sąd Okręgowy uznał , że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu , dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe powoda w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE. Zmniejszenie wysokości tej kary pozostawałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi i represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Z uwagi na powyższe , Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c..

Apelację od powyższego wyroku wniósł Z E H.Cz.
E Sp. z o.o. w C , zaskarżając wyrok w całości . Powód

zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności : 1) art. 47 ust. 2c pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu , że w okresie między złożeniem wniosku o zatwierdzenie taryfy a jej zatwierdzeniem nie obowiązuje poprzednia; 2) art. 56 § 1 pkt 5 ust. 2c pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez przyjęcie , że podlega karze pieniężnej podmiot , który zgłosił wniosek o zatwierdzenie taryfy , a który nie uzyskał zatwierdzenia; 3) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu , że strona w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 8 lutego 2007 r. stosowała taryfę dla energii elektrycznej nie przestrzegając obowiązku jej przedstawienia Prezesowi URE .

Powołując się na powyższe zarzuty , Z E H.Cz. E Sp. z o.o. w C wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie decyzji Prezesa URE z dnia 15 czerwca 2007 r. w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje ; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania , pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych dotychczas.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zważył , co następuje :

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 47 ust. 2c pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. 2006 r., nr 89, poz. 265 ze zm.) . Zarzut naruszenia tego przepisu jest zatem nieuzasadniony .

Bezsporne jest , że decyzją Prezesa URE z dnia 19 lipca 2005 r. została zatwierdzona ustalona przez Z E H.Cz. E Sp. z o.o. w C trzecia taryfa dla energii elektrycznej na okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia jej do stosowania . Powód wprowadził przedmiotową taryfę do stosowania w dniu 12 sierpnia 2006 r. , a zatem okres jej obowiązywania upływał w dniu 11 sierpnia 2006 r. .

Decyzja o zatwierdzeniu taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego jest decyzją administracyjną „okresową”, która wygasa z ostatnim dniem okresu, na jaki została zatwierdzona taryfa . Wraz z wygaśnięciem decyzji przestaje automatycznie obowiązywać taryfa nią zatwierdzona do stosowania .

Taryfę dotychczasową , mimo upływu okresu wskazanego w decyzji ją zatwierdzającej, stosuje się nadal tylko w sytuacjach wskazanych w art. 47 ust. 2c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, a mianowicie , jeżeli : decyzja Prezesa URE nie została wydana albo toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE . Dokonując wykładni powyższego przepisu , należy stwierdzić , że znajduje on zastosowanie w przypadku , gdy do końca okresu obowiązywania decyzji taryfowej nie zostało zakończone postępowanie administracyjne wszczęte w związku z wnioskiem przedsiębiorstwa o zatwierdzenie nowej taryfy lub też – o zmianę obowiązującej decyzji zatwierdzającej taryfę albo postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE wydanej w tym przedmiocie (art. 30 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne). Jeszcze raz należy podkreślić , że w w/w wypadkach postępowanie administracyjne powinno zostać wszczęte jeszcze w okresie obowiązywania dotychczas stosowanej taryfy. W sytuacji bowiem jej wygaśnięcia wraz z upływem okresu trwania decyzji , przed wszczęciem postępowania w powyższym zakresie , brak jest jakichkolwiek podstaw , aby nadal stosować dotychczasową taryfę .

Reasumując , żadna z w/w przesłanek przedłużająca z mocy prawa okres obowiązywania dotychczasowej taryfy nie została spełniona w niniejszej sprawie. Jak wskazano bowiem już na wstępie , po dacie 11 sierpnia 2006 r. dotychczasowa (trzecia) taryfa przestała obowiązywać wobec wygaśnięcia z tym dniem decyzji z dnia 19 lipca 2006r., a bezsporne jest , że do dnia 11 sierpnia 2006 r. nie zostało wszczęte żadne postępowanie w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy lub też przedłużenia okresu obowiązywania dotychczasowej .

W tym miejscu należy wspomnieć , że decyzją z dnia 18 sierpnia 2006 r. Prezes URE umorzył postępowanie w sprawie z wniosku powoda o zmianę decyzji z dnia 19 lipca 2005 r. w zakresie ustalonego w niej okresu obowiązywania taryfy , które zostało wszczęte w dniu 16 sierpnia 2006 r.. W uzasadnieniu tej decyzji Prezes URE stwierdził , że postępowanie w sprawie o wydłużenie okresu obowiązywania taryfy stało się bezprzedmiotowe , gdyż wniosek „ został złożony” (powinno być : „ został doręczony Prezesowi URE”), gdy taryfa już nie obowiązywała . Powyższa decyzja uprawomocniła się , ponieważ powód nie wniósł od niej odwołania . Na marginesie rozważań , należy stwierdzić , że przedmiotowa decyzja Prezesa URE z dnia 18 sierpnia 2006 r. jest prawidłowa zarówno pod względem faktycznym , jak i prawnym. Z dowodów zebranych w postępowaniu administracyjnym , bezspornie bowiem wynika , że w/w wniosek powoda o zmianę decyzji z dnia 19 lipca 2005 r. (wniosek datowany : „7 sierpnia 2006 r.” - k. 132 a.a) został nadany w urzędzie pocztowym w dniu 10 sierpnia 2006r. (stempel nadania na kopercie przesyłki poleconej : k. 133 a.a.) , a do Kancelarii URE wpłynął dopiero w dniu 16 sierpnia 2006 r. (data wpływu do Kancelarii URE : k. 132 a.a.). Zgodnie zatem z art. 61 § 3 k.p.a. , który stanowi , że datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień doręczenia żądania organowi administracji publicznej , do wszczęcia w/w postępowania w przedmiocie wniosku o zmianę decyzji z dnia 19 lipca 2005 r. doszło w dniu 16 sierpnia 2006 r. , a więc po wygaśnięciu przedmiotowej decyzji . Umorzenie postępowania administracyjnego , jako bezprzedmiotowego na podstawie art.105 § 1 k.p.a. było zatem uzasadnione.

W świetle powyższego, twierdzenie skarżącego , że po dacie 11 sierpnia 2006 r. obowiązywała dotychczasowa taryfa na energię elektryczną , tj. taryfa zatwierdzona przez Prezesa URE decyzją z dnia 19 lipca 2006 r. , nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego. Przepis art. 47 ust. 2 c ustawy Prawo energetyczne nie ma bowiem , jak wskazano we wcześniejszych rozważaniach , zastosowania w niniejszym stanie faktycznym ustalonym prawidłowo przez Sąd

I instancji . Kategoriecznie zatem naleŹy stwierdzić , wbrew temu co twierdzi powód , Źe po dacie 11 sierpnia 2006 r. do dnia wprowadzenia czwartej taryfy zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z dnia 9 lutego 2007 r. , Z E H.Cz. E Sp. z o.o. w C stosował bezprawnie dotychczasową trzecią taryfę , która wygasła z dniem 11 sierpnia 2006 r. wraz z decyzją , która ją zatwierdzała do stosowania.

ZłoŹenie przez powoda w dniu 10 paŹdziernika 2006 r. , a zatem dwa miesiáce po wygaŹnięciu decyzji taryfowej z dnia 19 lipca 2005 r. , wniosku o zatwierdzenie ustalonej przez przedsiébjstwo nowej czwartej taryfy , wskutek czego doszło do wydania w/w decyzji z dnia 9 lutego 2007 r. nie legitymizuje w Źaden sposób wspomnianego bezprawnego działania powoda .

Wobec powyŹszego , w ocenie Sádu Apelacyjnego , całkowicie bezzasadny jest zarzut apelacji naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne . Przepis ten stanowi , Źe karze pienięŹnej podlega ten kto stosuje ceny i taryfy, nie przestrzegajáć obowiázkowi ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia , o którym mowa w art. 47 . Jak prawidłowo uznał Sádu Okręgowy, Prezes URE w Źwietle okolicznoŹci faktycznych niniejszej sprawy miał uzasadnione podstawy przyjáć , Źe powodowe przedsiébjstwo , we wskazanym w zaskarŹonej odwołaniu decyzji okresie , stosowało taryfę dla energii elektrycznej nie przestrzegajáć obowiázkowi jej wcześniejszego przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia , o którym mowa w art. 47 ustawy Prawo energetyczne. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy naleŹy bowiem interpretować z uwzględnieniem całokształu przepisów regulujácych zasady ustalania , zatwierdzania , wejŹcia w Źycie i okresu obowiázywania taryf dla energii elektrycznej . Zdaniem Sádu Apelacyjnego, nie można uznać za uzasadnionego twierdzenia, Źe samo złoŹenie wniosku o zatwierdzenie taryfy w sytuacji , gdy przedsiébjstwo w tym samym czasie stosuje bezprawnie dotychczasową taryfę, która wygasła , powoduje ustanie podstaw do nałóŹenia kary pienięŹnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy .

Na zakończenie należy stwierdzić, że powód jako profesjonalne przedsiębiorstwo działające na podstawie koncesji na wytwarzanie, przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej powinno dochować należytej staranności przy realizacji swoich zobowiązań . Terminowe złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne nie wydaje się szczególnie uciążliwym i trudnym procederem , oczywiście przy założeniu , że przedsiębiorstwo postępuje z zachowaniem warunków należytej staranności wymaganych dla danego rodzaju działalności.

Biorąc powyższe pod uwagę , Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Wojciech [Signature]
Sędzią [Signature]
Zastępca Sędziego